

1. Slav-te vždy Ho-spo-di - na! Na - vě-ky
do-brý jest, v mi - lo - sti při-po-mí - ná
spa-se-ní své-ho zvěst. Všecky, jež vy-kou-pil,
z vý-cho-du, od zá - pa - du, ze ze-mí
shro-máž-dil přes bludných pouští řa - du.

2. Vedl je cestou přímou / do města k bydlení. / On pro duši
žíznivou / má pramen ztišení. / Vyvedí z temnosti / vězně,
ze smrti stínu, / div je to milosti / před zraky lidských synů.

3. Brány měděné láme, / závory železné. / Blázen, kdo sám
se klame / a pokrm odmítne; / volá-li v soužení / jen ještě
k Hospodinu, / má vysvobození / z všech úzkostí a stínů.

4. Hospodin lidským synům / posílá Slovo své, / vyrve je
smrti stínům, / uzdraví chorobné. / Ať chvály oběti / se
zpěvem přinášejí / a s vděčnou pamětí / o skutcích vyprávějí.

5. Na vodách loď kdo řídí, / na mořských hladinách, / ti Páně
skutky vidí / i divy v hlubinách. / Vlny se vichrem dmou, /
hned k nebi loď se vznese, / zas v hloubku propastnou / bez
vlády propadne se.

6. Tu vzkřiknou k Hospodinu, / on bouři utiší, / hrozbu
vln ve vod klínu / promění v zátiší. / Plavci se veselí, / břeh
žádosťivý kyne, / div Boží viděli: / Buď slaven, Hospodine!

7. Necht tam, kde lid se sejde, / Pán vyvyšován jest! /
V starších kdo radu vejde, / vzdej nejprv Bohu čest. / On
v zemi vyprahlou / zas prameny vod vrací / a žehná úrodou /
polí a vinic práci.

8. On též na vládce hříšné / snížení dopouští, / nechává
bloudit pyšné / po bezcestné poušti. / Však chudých
nevinu / z útrapy vyzdvihuje / a nuzných rodinu / jak stáde
rozmnožuje.

9. Upřímní když to vidí, / jsou rozveseleni. / Nepravost
hanbu sklídí / a zajde v mlčení. / Jen moudrý toho dbá /
a milost Páně mnohou / jej učí modlitba / poznávat myslí
novou.